

Hadtápszolgálatunk és népgazdaságunk fejlődése

Farkas Mihály vezérezredes, honvédelmi miniszter bajtárs megállapította, hogy hadseregünk fejlesztésében komoly eredményeket értünk el, de még mindig nem vált vérévé minden bajtársnak az, hogy az anyagokra jobban vigyázzon. Pedig ezzel is dolgozó népünk iránti szeretetünket és viszonyunkat fejezzük ki. Harcolnunk kell tehát a szocialista tulajdonhoz való helyes viszonyulásért és ennek egész Néphadseregünkben való legszélesebb kifejlesztéséért.

Eskünkben fogadtuk, hogy dolgozó népünk vagyonát megővjük! Ezt még külön kiemeli Szolg. Szabályzatunk I. R. 102. §-a, mely szerint „Minden honvédegyén kötelessége a honvédségi és népi vagyon megóvása”.

Most, amikor anyagi szolgálatainkat a Szovjetunió Vörös Hadseregének hadtápszolgálata mintájára építjük át, amikor az M. D. P. Központi Vezetőségi ülésén felmérte népgazdaságunk eredményeit, hiányosságait és feladatait, — hadtápszolgálatunk minden területén foglalkoznunk kell hasonló módon eredményeinkkel és terveinkkel. Nagy Pártunk irányítása mellett Népköztársaságunk kormánya a dolgozó magyar nép áldozatos munkájával teremti elő mindazt, ami a hadsereg mindennapi kiadása, tehát fenntartása és ami a fejlesztéshez szükséges. Különös vizsgálódásunk tárgyát kell képezze, hogy éppen a fenntartási költség kiadási tételeivel jól gazdálkodunk-e és mi az, ahol költségcsökkentő tényezővel találkozhatunk.

Kétségtelen, hogy viszonylagos értelemben eredményeink nagyok. Megvetettük alapjait annak a hadtápszolgálatnak, amelynek mintaképe a Szovjet Hadsereg hadtápszolgálata, a Nagy Honvédő Háború győzelmének egyik alapvető ereje volt.

E hadtáprendszer szervezési, kiképzési és működési beállításán túl vagyunk.

Erdemes lesz feladataink leszögezéséhez rámutatni néhány hiányosságra, amelyeket felszámolnunk kell. Ahogy Gerő elvtárs népgazdaságunk feladatai tárgyalásánál a fejlődésünk során előfordult hibákra és hiányosságokra rámutatott, körülbelül azonos sorrendben mérhetjük át mi is.

Tervezések, tervfegyelem. Sok helyen nincs még terv, vagy nem számol a tervvégrehajtás menetével. Hiányzik a helyes, rendszeres ellenőrző munka. Ahogy Molotov elvtárs a SzK(b)P. XVIII. kongresszusán kijelentette: „...szobatudósszerű, élettől elszakított tervezés semmit sem ér”. Hiányos a tervhez, a termelés szocialista megszervezéséhez és végrehajtásához a káderek helyes kiválasztása és elosztása. Egy példa: az egyik alakulatnál a megtartott szemle folyamán megállapították, hogy ugyanazon alakulat konyháiban ugyanazon ebédet azonos mennyiségű élelmiszerekből igen nagy minőségi különbséggel állítják elő. Kiderült, hogy az alakulatnak van szakácsoktatóképző iskolát végzet főszakácsa, de a bajtársat, amióta az iskolából kikerült, beosztották az egyik konyhába szakácsnak. Itt jó is volt az étkezés. Mennyire megváltozott volna az egész, számbelileg igen nagy kötelék élelmezése, ha e képzett főszakácsal a hadtáparancsnok főzőtanfolyamokat tart, avagy váltásokkal küldi ki konyháról-konyhára. Hiányzott többek között a hadtápk-ből az alkotó munkához szükséges találékonyság, ügybuzgalom, tettekézség és mozgékonyság.

Terveinket ki kell alakítsuk a hadtápszolgálat minden területére. A csapatműhelyekre, konyhákra, felvételezésekre, ag. használatra, irodai munkára, ellenőrzésre, stb. és a végrehajtást ellenőriznünk kell. Utóbbi is helyes és rendszeresen megszervezett, tevőleges legyen.

Ellenőriznünk kell a menetet és be kell állítsunk operatív rendszabályokat, mely menetközben is biztosítsa a felmerülő nehézségek kiküszöbölését. Az ellenőrzés pedig csak akkor lehet hatékony, ha nemcsak arra szorítkozik, hogy például hol nem teljesítették a tervet, hanem föltárja, kiértékeli a jelenség okait is.

A tervezésben, tervfegyelemben, ezek ellenőrzésében öntudatos bajtársak saját megrendeléseik útján is segítségére vannak iparunknak. Nem kezelik liberálisan a szállítási határidőket, a minőséget, az árat, de nem is állítják megkésetten előzetes ki-tárgyalás nélkül tervezett megrendeléseikkel indokolatlan nehézségek elé az ország ipari tervmunkáját.

A tervezés területére tartozik ellátásunk minőségi megjavításának kérdése. Itt elsősorban azokra a felszerelési cikkekre,

anyagokra gondolok, melyeket tökéletesíteni, javítani, átkonstruálni szükséges.

E téren igen kevés az újítási javaslatok száma. Vegyük csak a burgonyahámzó gépek kezelését. Voltak alakulatok, ahol egyszerűen csak megállapították, hogy nem tudják használni, de egy pillanatig sem gondoltak arra, hogy tökéletesítésére javaslatot tegyenek. Pedig használatukban áll a gép, az üzemeltető erő. Ha pedig e helyekről nem születik meg a javaslat, tehát a legilletékesebbektől, akkor az iparunknak adjuk át, hogy külön nagy költséggel, tervezők beállításával kezdje meg az átalakító tervezéseit?! Vagy: elítéltendő az a kényelmes álláspont, amikor egyes raktárparancsnokok hozzá sem fogva a teljesítményberezés kérdéséhez, azonnali munkáslétszámfelemelést kérnek.

Egy személyt vezetés — elégtelen munkafegyelem: erre Gerő elvtárs így mutat rá: „az öntudat hiányából, illetve gyengeségből adódik”.

Szolgálat: Szabályzatunk erre mindnyájunk számára világos parancsokat ad. Vegyük az ezredhadtápparancsokat: „felelős az alárendelt honvédegyének és egységek anyagának előírás-szerű felhasználásáért, tárolásáért, javításáért és nyilvántartásáért”. Tehát felelős a cérna helyett dróttal felvarrt gombokért, a spárgával megvarrt nadrágért, a repedtfalú országos járműért, a megsavanyodott főtt-tésztaért, az eldobott kenyérdarabokért, a piszkos szakácskötényekért, stb., stb. Ezt a felelősséget nem lehet „albérletbe” adni. Ellenben át kell adja minden tudását ahhoz, hogy beosztottjai ne éljenek vissza tudva vagy tudatlanul népünk vagyonával, bizalmával és a „tényleges végrehajtás” ellenőrzését munkája tengelyébe kell állítsa.

Ugyancsak nem kerülhet „albérletbe” annak az előadónak vagy osztályvezetőnek felelőssége, aki bár „jóváhagyás előtt” számos helyen láttamoztatja az „ügydarab”-ot és ha bárhol is elülne az ügydarab, az időért, az ügyért csak ő felelős.

Önköltségesökkentés, életszínvonal emelkedés: „ha a nemzeti jövedelem emelkedéséből származó többlet nagyobbik részét az életszínvonal emelésére költjük, akkor ma részben azokat a gyárakat, üzemeket, termelőeszközöket esszük meg, melyek arra szolgálnak, hogy holnap életszínvonalunkat még gyorsabban emelhessük, békefrontunkat méginkább megszilárdíthassuk, jövőnket megalapozzuk”

Fel kell számoljunk az olyan törekvéseket, melyek olyan szükségleti cikkek felé irányulnak, melyek feleslegesek, elkerülhetők, mert tudnunk kell azt, hogy amire viszont szükségünk van, azt dolgozó népünk verejtékes munkája előteremti. A kérelmeket,

javaslatokat a közbeeső parancsnoknak kötelessége esküjében vállal felelősséggel véleményezni. Igen sok viszont az olyan rövid állásfoglalás: „döntésre felterjesztem”, „pártolom” és hasonló értelműek. Idejük nincs e parancsnokoknak, vagy nem mernek állást foglalni? És ha tovább megyünk, akkor találunk olyan végső javaslatra hivatott előadót stb., aki belép ebbe az uszályba! Vagy pedig nem lát, mert a vezetőszolgálatot úgy gondolja, hogy csak íróasztal mellől lehet ellátni. Egy-két példa: volt olyan hadtáp pk., aki komoly igényt támasztott felesleges porcelán felszerelésre, holott éppen öt éves tervünk sikere, a falu elektrifikálásához kell elsősorban a porcelán készletünk. Természetes, a szükséges egyébre is a készlet megvan, de nem feleslegre. Ugyanez a helyzet az élelmicikkekénél is. Tudomásul kell vennünk, hogy egészségtelenül táplálkozunk. Állati húsfehérjefogyasztásunk messze felette áll a táplálkozás élettanilag szükséges mennyiségénél, amivel elsősorban egészségünket veszélyeztetjük. Ugyanakkor az egyéb állati fehérje (tojás, sajt, tej, stb.) és zöldfőzelékfogyasztásunk a szervezetünk számára szükséges mennyiséget sem biztosítja. Mindezek mellett még az a meglepő, hogy egyes hadtápparancsnokok meggondolatlanul az egyenesen egészségtelen igények képviselőivé válnak, ahelyett, hogy tervszerű felvilágosító munkával, alapos öntevékenységgel helyes irányba vinnék az igényeket, melyek felfokozásában nem kevés részük volt.

A szocializmus nem a személyes szükségletek csökkentését, nem a korlátozását vagy egyenesen visszautasítását jelenti, hanem a *kulturáltisan* fejlett dolgozó emberek szükségletének minden tekintetben teljes kielégítését. Azonban nem tekinthető „kulturálisnak” fejlett embernek az a hadtápparancsnok, aki népgazdaságunk eredményeinek felhasználásában nem látja meg, hogy mi a szükséges, mi a felesleges! Pedig tudomásul kell vegye, hogy Pártunk, hogy a magyar dolgozó nép kitüntetéséből milliós értékű anyagok helyes, tervszerű felhasználásáért felelős. Kötelessége elvetni mindent, ami e korhadtt, elavult. Ha nem ezt teszi, növeli csak a bürokráciát, alázza a munkásosztály alkotó kezdeményezését.

Fokozott éberség: Gerő elvtárs beszédében láthatjuk, hogy az ellenséges elemek aljas tervük érdekében a legkisebb részt is kihasználni igyekeznek. Bomlasztják a fegyelmet, dicsérik a régit, a rothadtat, késleltetik az ellátást, fokozzák az igényeket, nehezítik a tervek pontos kivitelezését, esztelen költségekhez vesznek irányt, nehezítik a kiképzést, stb., stb., vagyis minden lehetőséget megragadni igyekeznek, ami a hadtápépítésünket gátolná. Fokozott éberségre van itt szükség a bérgyilkosokkal szemben.

Felismerésüket pedig megkönnyíti, ha hadtápszolgálatunkban minden parancsnok a politikai és szakmai kiképzést munkája homlokterébe állítja. Ezzel leküzdjük bomlasztó munkájukat és jobbá tesszük minden napon feladatunkat, mely hadtápvonalon most a nyári kiképzés sikeres folytatásának feltétlen anyagi biztosítója.

Az előttünk álló feladatokkal kapcsolatban hadtápvonalon is nyíltan fel kell vetnünk e szolgálat minden tagja előtt, hogy néphadseregünk fejlesztése, a jelenleg folyó nyári kiképzésünk sikere, a szocializmus építésének, a békének védelme, a hadtápszolgálatban működő bajtársaktól „komoly erőfeszítéseket, áldozatkészséget, fegyelmet” követel. Meg kell világítanunk, hogy néphadseregünk ereje, színvonala hadtápvonalon is csak oly mértékben növekedik, amilyen mértékben javítjuk, fokozzuk szolgálatunkat.

- a) a politikai és szakmai kiképzésünknek,
- b) az ellátás minőségének és pontosságának,
- c) az anyag megóvásának és szállításának,
- d) a nyilvántartás és elszámolás rendszerének,
- e) az ellenőrzésnek

hatalmas munkaterületein.

Mi előre akarunk haladni! Eppen ezért fel kell ismerjünk, hogy „az elhaló és a születő közötti harc” ez, fejlődésünk alapja. Leglényegesebb feladatként kell tehát magunk elé tűznünk azt a forradalmi önkritikát, mellyel felszámoljuk az előbbi munkaterületen a hiányosságokat. Enélkül nincs előrehaladás, viszont ezzel tudunk annak a feladatnak megfelelni, melyet dolgozó népünk reánk kirótt és ezen keresztül is hálánkat, szeretetünket mutatjuk meg követendő példaképünknek, a felszabadító Szovjet Hadseregnek!